

Z Á Z R A K

Červnové odpoledne se měnilo v podvečer. Josef sjížděl zvolna polní cestou ke mlýnu. Otevřeným okýnkem proudila do auta vůně sena. Stráž napravo pod cestou už ale byla sklizená. Vypadala jako pečlivě vykartáčovaný širokánský koberec, položený od cesty až dolů k řece.

Cítil dokonaleou pohodu. S potěšením občas pohlédl vedle na svou nejmenší. Rád ji s sebou vozil, byla jeho maskotek. Seděla napjatá, bystře se rozhlížela. Nic jí neušlo, ani srnka s koleuškem tamhle za řekou u lesa, ani jediný tátův pohyb za volantem. Měla je dobře odkoukané. Nebylo jí ani devět, ale on jí občas, tajně, protá všem dopravním předpisům, půjčil volant. Někde na rovince, na vedlejší okresce. Těšil se její vitalitou, bavila ho její kuráž, celá její nezkrotná esůbka. Byla od malinka balzámem na bolest ze smrti první dcerky, milované, něžné plavovlásky. I když, nebo právě protože, byla Danielka úplně jiná. Vtělený živel. Sametové šatky s krajkovým límečkem, ani obrovský hedvábný motýl balancující na tmavých vláskách, nemohly zamaskovat čertíka. Přísnědlé tvářičky planuly podnikavostí, sametová sukýnka občas utrpěla při výpravě na třesně s bratrem a jeho partou kluků. Maminka trpělivě zašívala a táta se jen smál. Viděl v ní z á z r a k ! Zázrak, který mu Bůh milosrdně seslal.

"Rozbiješ si nos !" Varovali dospělí. Šlehla po nich černýma očima.

"Dyť ho nemám škleněnej, !" Už tenkrát, sotva se naučila chodit a mluvit, nešla pro odpověď daleko.

Nebál se o ni. Byl ve skrytu duše pyšný na její obratnost. Ale přece v této chvíli pocítoval uspokojení, že ji měl tak ú p l n ě v b e z p e - č í . Jeho spolehlivá "praguevka" se svým polštářováním mu připadala jako útulné deupě. Tady uvnitř si jeho Daňulka kelene určitě needře, naducanou trochu zpupnou tvářičku nepoškrábe.

Ženské na zadním sedadle zmlkly, možná zdřímly. Není divu, obě už musejí být z dlouhé cesty unavené. Stará mlynářka je po operaci, její dcera ji z nemocnice doprovází. Slíbil jim odvoz rád. Ještě, zhruba před rokem, za války, našlo velmi pomoc mnoho lidí, i Josef s rodinou. Bez ^{my}sočitu a odvahy mlynářky a jejího muže by byli živeřili. Vděčnost dobrému člověku považoval Josef za povinnost. Nedopustil, aby stará paní cestovala z nemocnice kdovíjak. Bryčkou nebo dokonce pěšky ? O její pohodlí se zkrátka postará !

Ke mlýnu zbýval jen kousek cesty, ale v zátočině se objevila překážka. Cestu zatarasila fůra sena. Kravský potah~~kravský~~ líně kodrcal po hrboletém terénu a voška neslyšel, byl snad úplně hluchý. Marně Josef

troubil. Nezbývalo, než jít se domluvit. Vyřídí to rychle. Zastavil, vyšvihl se ze sedadla a běžel dopředu. Na ruční brzdu ani nevzpomněl. Josef byl mohutné postavy, auto se při jeho výstupu zhouple, přední kola, která při zastavení spočinula na plochem balvanu, nyní sjela a ~~se~~ otočila se v pravém úhlu přímo k okraji stráně. Nic autu nebránilo v *dalším* pohybu. Pustilo se i se svým nákladem dolů k řece. Zpočátku pomalu, ale brzy začalo nabírat rychlost. Josef s vozkou snadno dohledl, otočil se a...nechápal. Na okamžik stuhl hrůzou...Jeho "pragevka", ten malý bezpečný hrad na kolečkách se pomínil! Dábel ho posedl! Proč ho zradil! Proč se žene do záhuby se všemi uvnitř!

Vyrazil za autem...marně...zakepl, padl do trávy...rval si vlasy, zoufal si...vduchu mu před očima poskakoval zmenšující se hedvábný motýl na hlavě dcery...ale vždyť - ten motýl má být napravo! Co dělá nalevo za volantem? Naděje mu zvedla hlavu. Opravdu, auto očividně zmirňuje rychlost...blíží se pomaleji, stále pomaleji k řece...na rovině na břehu zatáčí podél řeky...ještě zmirňuje...stejí!

Rozběhl se se stráně. Holčička ležela čelem na volantu, jednou rukou ho ještě svírala, druhou mačkala ruční brzdu, ramínka se jí chvěla.

Ženské se držely za hlavu, ústa dokořán, oči vytřeštěné, nebyly schopny slova.

Klesl do trávy a rozplakal se.

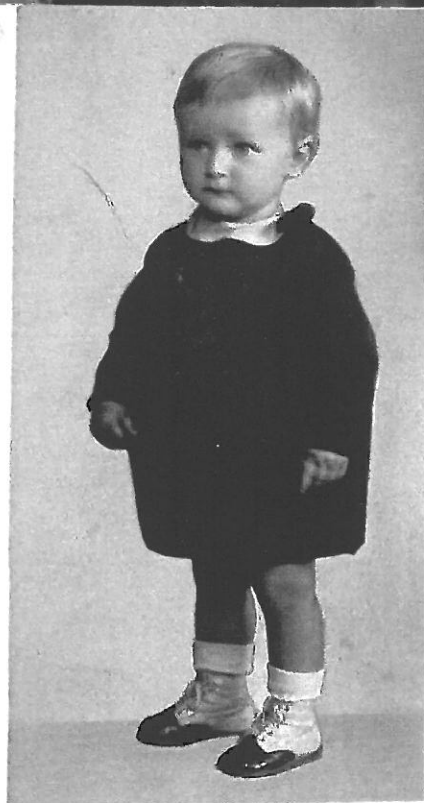

1943 IL. FOTO

DANKA
S
MOTYLEM

HRDINKA
PŘÍBĚHU
ZÁZRAK

OSTATNÍ:
SVATBA 1943
NOVÉHO
STŘE
VLASTNÍLA
JOKURKY
S ANČOU
SVATEČNÁ:
DANKA
JAROUŠEK
JARUŠKA
LIDUŠKA

1951

ILUSTR. FOTO
K PŘÍBĚHU

ZÁZRAK

1946 / STAL SE MŮJ VLASTNÍ

1. DĚŤ BOSAKOVIC
HAVIČKA BOSAKOVÁ

1933 + 1936

JOSEF = FARAŘ BOSAK
S MANŽELKOU
LOUČKOU
DĚTI JAR. BOSAK
DANKA B.